

ud, som gjorde det, man i Realiteten saare gerne saa blev gjort. Det er derfor, at hele den Sag i Januar 1903 med stor Styrke skydes frem. Vi have i Virkeligheden — bortset fra nogle forbigaaende Ytringer af det ærede Medlem den 14. og 24. Oktober, hvor Sagen ikke i Realiteten var til Forhandling eller Afgørelse — ikke mærket noget til, at dette Standpunkt hævdedes fra Socialdemokraternes Side. Først fra Januar 1903 komme de og sige: Vi kunne ikke være med. Vi ville overhovedet ikke gaa med til at ordne dette uden ved Lov, og vi ville ikke være med til, at Krudttaarnene blive lagte ud i Vestenceinten. Det vakte Forbavelse i Finansudvalget, og jeg erindrer meget klart, at vi vilde til at begynde en Forhandling med det ærede Medlem derom, fordi vi ikke kunde forstaa, at han indtog dette Standpunkt saa stejlt. Men det ærede Medlem afviste det med den Erklæring: Det er en Partibeslutning, og det kan ikke hjælpe noget, at de Herrer trænge ind paa mig! Saa forhandlede vi lidt om det imellem os, men det kunde ikke føre til noget. Den 21. Januar 1903 maatte vi derfor til min store Beklagelse skrive til den højtærede Krigsminister, at Resultatet af Forhandlingerne viste, at der ikke kunde tilvejebringes enstemmig Tilslutning til en administrativ Ordning, som af Krigsministeren foreslaaet, idet et Mindretal krævede Sagen afgjort ved Lov og modsatte sig, at Krudtet blev lagt ud i Enceinten. Altsaa: den 21. Januar 1903 kan det meget godt komme til at staa i Skrivelsen, men hvorfor kom det ikke til at staa i den foregaaende Skrivelse? Naar det havde været Standpunktet hele Tiden, hvorfor stod det der saa ikke i Efteraaret 1901 over for Flytningen af Fredskrudtmagasinet Nr. 1? Hvorfor stod det der ikke i Foraaret 1902, da vi begyndte at forhandle om Flytningen af Fredskrudtmagasinet Nr. 2? Hvorfor kom det ikke til at staa i Skrivelse af 15. November 1902 til den højtærede Krigsminister? Hvorfor kom det ikke til at staa i Skrivelse af 25. November 1902 til den højtærede Krigsminister? Der var akkurat lige saa megen Anledning til at faa det frem i de foregaaende Skrivelser som i denne. Lige saa snart det virkelig er de Herrer Socialdemokraters Standpunkt, kommer det ogsaa frem i Skrivelserne, men det er først den 21. Januar 1903. Den højtærede Krigsminister havde imidlertid haft under Overvejelse at fremlægge et Lovforslag her i Tinget om at flytte Krudtet og — saa vidt jeg forstod — at flytte

det et Sted ud ved Kalvebodstrand, men dette vilde, saaledes som Forslaget var, medføre en direkte Bevilling paa 468,000 Kr. foruden nogle yderligere Udgifter. Men alle bleve grebne af en almindelig Slappelse og Modløshed over for denne Optræden, vi pludselig havde mødt fra Socialdemokraternes Side, og der blev inden for Venstre ikke nogen Lyst til nu virkelig at gaa til saa store direkte Bevillinger, naar man lige havde haft Lejlighed til at ordne hele denne Sag uden videre Udgift for Statskassen, og den højtærede Krigsminister tabte selv Modet. Den 28. Januar fik vi i Finansudvalget gennem Udvalgets Formand Meddelelse fra den højtærede Minister om, at han ikke vilde forelægge noget Lovforslag; han ansaa det ikke for muligt at trænge igennem under den Stemning, som nu havde grebet Gemytterne, med Forslag om store direkte Bevillinger til en Sag, som saa let lod sig ordne og gennemføre næsten helt uden Udgift for Staten.

Saa lagdes Sagen i nogen Tid ad acta, og det saa ud til, at den skulde dø hen til min meget store Beklagelse. Nu maa jeg desværre tilstaa, at Æren for at bringe denne Sag i Gang igen desværre ikke tilkommer mig. Jeg vilde være stolt, hvis jeg kunde sige, at det var mig, Æren tilkom. Men Æren derfor tilkommer det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds. (*K. M. Klausen: Nej!*) . . . Jo den gør. Forholdet er nemlig det, at da Sagen var lagt hen, sker der det, at Konferensraad Heide henvender sig til det ærede Medlem, og — jeg kan ikke vide noget om, hvad der er blevet talt mellem Konferensraad Heide og det ærede Medlem, det ærede Medlem har her i Tinget paastaet, at det Referat, som den ærede Formand for Finansudvalget har givet af denne Samtale, ikke er sandfærdigt. Jeg kan derfor ikke fastholde, at Samtalen virkelig har fundet Sted paa den Maade, som den ærede Formand for Finansudvalget har refereret, men jeg kan afgive det personlige Vidnesbyrd, at den ærede Formand ikke løb med Sladder, men har været i god Tro, og det begrundet god Tro, naar han i Folketinget refererede Samtalen, som han gjorde. Men uden noget som helst Hensyn til, hvilke Ord der faldt mellem Konferensraad Heide og den ærede Formand for Finansudvalget, kan jeg dog ud fra det ærede Medlems egne Udtalelser her i Tinget bevise, at det er det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, der har bragt